

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobce **J. P.**, bytem ve V. 143, zast. společností UNTAX, s.r.o., se sídlem v Praze 10, U Továren 256/14, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 31 (jako nástupci Finančního ředitelství v Brně), v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 3. prosince 2012, čj. 18156/12-1102-709598, t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalobce je povinen zaplatit žalovanému náklady řízení ve výši 2.251 Kč do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

K projednávané věci krajský soud v úvodu uvádí, že zákonem č. 456/2011 Sb., účinným ke dni 1. 1. 2013, došlo ke zrušení finančních ředitelství (ust. § 19 odst. 1 této právní úpravy). Na jejich místo nastupuje Odvolací finanční ředitelství, s nímž bude dále krajský soud jednat jako s žalovaným (ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“).

Žalobce se domáhal přezkoumání shora identifikovaného rozhodnutí, jímž Finanční ředitelství v Brně (dále jen „žalovaný“) změnilo dodatečný platební výměr,

jímž mu Finanční úřad v Chotěboři (dále jen „správce daně“) vyměřil daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2009.

Podstata sporu spočívá dle žalobce v tom, zda si osvobození od daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2009 uplatnil ve smyslu ust. § 4 odst. 1 písm. u) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále i jen „zákon o daních z příjmů“) zákonně, či nikoliv. Uvedl dále, že podmínkou osvobození od daně dle zmíněného ustanovení je prodej rodinného domu. Podle názoru žalovaného žalobce tuto podmínku nesplnil, neboť předmětem prodeje byly pouze parcely číslo 150 a číslo 151 na LV č. 662 v k.ú. Chodov. Tento právní názor žalovaného je dle mínění žalobce nesprávný, neboť vychází z nesprávné interpretace právní normy založené výlučně na jazykovém výkladu zcela pomíjejícím výklad teleologický.

K celé věci žalobce dále uvedl, že si společně se svojí manželkou pořídil rodinný dům čp. 628 a související parcely č. 150 a 151 v k.ú. Chodov zapsané na LV 662, který byl určen k bydlení a žalobce jej takto užíval a hodlal užívat i nadále. S ohledem na nevyhovující stav nemovitosti se žalobce rozhodl rodinný dům zbourat a nahradit jej novým. Za tím účelem zahájil správní řízení u místně příslušného stavebního úřadu a nechal vypracovat patřičnou dokumentaci. Stavební úřad vydal povolení k demolici stavby, která proběhla dne 5. 8. 2008, aby mohl být nový rodinný vybudován. Vlivem nepříznivé rodinné situace však byl žalobce donucen následně svoje úmysly změnit a nemovitost v katastrálním území Chodov prodat a místo ní zakoupit hotový obyvatelný dům v Břevnově. Podstatným momentem pro rozhodování žalobce o koupi nové nemovitosti v katastrálním území Břevnov pak byla i sleva z kupní ceny.

Žalobce odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2007, sp.zn. PL.ÚS 33/97, dle něhož jazykový výklad představuje pouze prvotní přiblížení se k aplikaci právní normy a je pouze východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu. Žalobce tak vyslovil přesvědčení, že na posuzovaný případ nelze mechanicky aplikovat výlučně jazykový výklad uvedených ust. § 4 odst. 1 písm. u) zákona o daních z příjmů, ale je nutné nepřehlédnout smysl a účel právní normy. Z kontextu dle žalobce vyplývá, že zákonodárce se rozhodl soukromým osobám nezdaňovat příjem z prodeje nemovitostí určených k bydlení v případě, že získané prostředky použijí na uspokojení své bytové potřeby. Ostatně bylo by absurdním společenským řešením, aby daň z příjmů při výměně jednoho objektu bydlení za jiný snižovala majetek daňových subjektů odčerpáváním finančních prostředků prostřednictvím daně z příjmů. V podstatě by se jednalo o vyvlastnění a zásah do Ústavou chráněných vlastnických práv. K tomu žalobce rovněž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2006, čj. 2 Afs 42/2005-136, dle něhož příjmem podléhající dani z příjmů fyzických osob je zvýšení majetku daňového poplatníka, přičemž se musí jednat o příjem skutečný a nikoliv toliko zdánlivý. Zvýšení majetku se musí ve sféře daňového poplatníka reálně projevit a to tak, aby bylo pro poplatníka skutečně využitelné. Dále žalobce upozornil na další rozsudek tohoto soudu ze dne 28. 2. 2008, čj. 5 Afs 68/2007-121, dle něhož je nutno za příjem podléhající předmětné dani pokládat navýšení majetku daňového poplatníka.

V posuzovaném případě, jak žalobce zdůraznil, ke zvýšení jeho majetku nedošlo, neboť jedno aktivum vyměnil na trhu za jiné. Pak vůbec není namístě přistoupit ke zdanění předmětné transakce daní z příjmů, neboť chybí reálné zvýšení majetku žalobce. Odebrání části majetku žalobce prostřednictvím daně z příjmů je v tomto případě nezákonnými vyvlastněním. V posuzovaném případě dle názorů žalobce nárok na osvobození od daně vznikl, neboť v objektu k bydlení žalobce s manželkou trvale bydleli a utržené prostředky použili na uspokojení jejich bytové potřeby. Jen nešťastnou ranou osudu byli žalobce a jeho manželka v polovině cesty k novému domu na místě starého donuceni záměry změnit, nemovitost prodat a pořídit nemovitost okamžitě obyvatelnou. Žalobce pak zdůraznil, že použil prostředky získané z prodeje nemovitostí zapsaných na LV č. 662 v k.ú. Chodov na uspokojení své bytové potřeby, a proto jsou takové příjmy podle ust. § 4 odst. 1 písm. u) zákona o daních z příjmů od daně osvobozeny. Žalobce v předmětné nemovitosti bydlel, nemovitost prodal a utržené prostředky použil na uspokojení bytové potřeby. Žalovaný se dle názoru žalobce s jeho právní argumentací dostatečně nevypořádal, tím porušil povinnost uloženou mu v ust. § 116 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“).

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že ze skutkových okolností projednávané věci je zřejmé, že v roce 2009 nebyl prodán rodinný dům, včetně souvisejícího pozemku, nýbrž samotné pozemky. V daném případě tedy bylo nutno posuzovat příjmy z prodeje pozemků výhradně podle ust. § 4 odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů. Dle tohoto ustanovení jsou od daně z příjmů osvobozeny pozemky, přesáhne-li doba mezi nabytím a prodejem těchto pozemků dobu pěti let. Protože právní účinky vkladu do katastru nemovitostí při pořízení těchto pozemků nastaly dnem 10. 9. 2007 a právní účinky vkladu do katastru nemovitostí při jejich prodeji nastaly dnem 2. 6. 2009, nebyla zákonná pětiletá lhůta mezi nabytím pozemků a jejich prodejem v tomto případě dodržena a příjmy z prodeje tudíž nemohly být osvobozeny.

Žalovaný dále konstatoval, že na příjmy z prodeje pozemků se nevztahuje osvobození od daně z příjmu dle ust. § 4 odst. 1 písm. u) zákona o daních z příjmů, jak žalobce namítal v odvolacím řízení. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že od daně z příjmů jsou osvobozeny příjmy z prodeje bytu či rodinného domu, včetně souvisejícího pozemku, pokud v něm prodávající měl bydliště bezprostředně před prodejem po dobu kratší dvou let a použije-li získané prostředky na uspokojení bytových potřeb. K tomu žalovaný uvedl, že ze spisového materiálu vyplývá, že demolice předmětného domu na pozemku p.č. 150 byla provedena v roce 2008. V roce 2009 pak byl uskutečněn pouze prodej pozemků, nikoliv prodej rodinného domu, včetně souvisejícího pozemku. V roce 2009 dosáhl tedy žalobce pouze příjmy z prodeje pozemků, nikoliv příjmy z prodeje rodinného domu, včetně souvisejících pozemků. Je pak nepodstatné, zda byly tyto příjmy použity k uspokojení bytové potřeby či nikoliv. Z uvedených skutečností dle žalovaného jednoznačně vyplývá, že v daném případě nelze hovořit o osvobození příjmů podle ust. § 4 odst. 1 písm. u) zákona o daních z příjmů, protože podmínky pro osvobození příjmů dle tohoto ustanovení zákona v tomto případě nenastaly. Žalovaný tak zaujal jednoznačné stanovisko, že v případě příjmu z prodeje předmětných pozemků v částce 7,650.000

Kč se jednalo o příjmy z převodu vlastní nemovitosti, tedy o zdanitelné příjmy, při kterých dochází ke zvýšení majetku dle ust. § 10 odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů. Zákonnou povinností žalobce bylo tudíž příjmy z prodeje těchto pozemků zdanit daní z příjmů.

Žalovaný dále konstatoval, že zkoumal, zda pořizovací cenu objektu bydlení čp. 628 na pozemku p.č. 150 ve výši 1 226 250 Kč a výdaje na demolici tohoto objektu v částce 206.010 Kč lze posoudit jako výdaje, které souvisely s uskutečněním prodeje předmětných pozemků, jak žalobce v odvolání namítal. K tomu uvedl, že důvodem pro odstranění stavby byla její celková zchátralost. Jak vyplynulo s oznámení ve věci odstranění stavby, které bylo podáno u Úřadu Městské části Praha 11, předmětnou nemovitost by totiž nebylo možné dále využívat k jejímu účelu, tedy jako objekt bydlení. Samotný fakt, že žalobce nechal daný objekt zbourat, pak nelze přičítat k jeho tíži. Tato skutečnost pak ani nemůže být důvodem pro vyloučení výdajů spojených s pořízením tohoto objektu. Vzhledem k uvedenému proto žalovaný zaujal stanovisko, že v případě pořizovací ceny předmětné nemovitosti a rovněž tak v případě výdajů spojených s demolicí této nemovitosti se jedná o výdaje, které prokazatelně souvisely s uskutečněním prodeje předmětných pozemků. Proto žalovaný v tomto bodě odvolání žalobce vyhověl a dané výdaje posoudil jako výdaje, které byly vynaloženy v souladu s ust. § 10 odst. 5 zákona o daních z příjmů.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že svůj názor podrobně prezentoval v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Dále konstatoval, že interpretace právních norem je de facto poznávací proces, jehož prostřednictvím se zjišťuje obsah, smysl a význam konkrétních právních norem. Mezi základní metody výkladů patří metoda gramatická a metoda systematická. V případě, že tyto standardní metody nevedou k jednoznačnému výsledku, použijí se výkladové metody zvláštní, a to metody teleologické, historické a komparativní. Žalovaný upozornil, že použití pouze těchto pomocných metod výkladu může vést k interpretaci nesprávné, v případě žalobce účelové, jež může vyústit v dezinterpretaci či falzifikaci. Podle názoru žalovaného v daném případě použití těchto pomocných metod není nutné, neboť k výkladu výše uvedených zákonných ustanovení postačí metoda systematická a gramatická. Žalovaný sice chápe složitou životní situaci žalobce, ale z hlediska právního posouzení případu jsou tyto okolnosti relevantní. Současně uvedl, že judikáty, které žalobce uvedl v předmětné žalobě, nelze na daný případ aplikovat, neboť reálné skutečnosti tohoto případu neodpovídají skutkovému stavu předkládaných judikátů. Žalobce v daném případě navýšil majetek a ve smyslu ust. § 10 odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmu bylo namíste posoudit tento příjem jako ostatní příjmy. Rovněž nelze dle jeho názoru uvažovat, že by v posuzovaném případě mohlo jít o institut vyvlastnění majetku, jak poukazuje žalobce, neboť k vyvlastnění může dojít pouze v krajním případě a po vyčerpání všech ostatních možností řešení. Žalovaný uzavřel, že tento institut již z principu nemohl využít a tudíž není možné v žádném případě dovodit, že by to mohlo být jeho úmyslem. Žalovaný měl rovněž za to, že se v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal s provedeným dokazováním.

V písemném doplnění právní argumentace žalobce uvedl, že podle nálezu Ústavního soudu ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96, není soud absolutně vázán doslovným zněním zákonného ustanovení, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit v případě, kdy to vyžaduje ze závažných důvodů účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku. Je nutno se přitom vyvarovat libovůle. Žalobce upozornil, že jedním z principů je bezpochyby princip ochrany důvěry občana v právo. Ten je nutno aplikovat jako korektiv, který má v procesu interpretace a aplikace práva dopomoci nalezení spravedlnosti, které by nebylo učiněno zadost, pokud by orgány aplikující právo postupovaly formalisticky. Přepjatý formalismus vede totiž jen k sofistikovanému zdůvodnění zjevné nespravedlnosti (nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 127/06). Žalovaný dle žalobce založil nespravedlnost spočívající v tom, že žalobci byla nezákonně odebrána výhoda osvobození od daně z příjmů při prodeji nemovitostí, kterou směnil jen za jiný objekt k bydlení.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že veškeré jeho počínání v souvislosti s předmětnými pozemky a na nich stojícími nemovitostmi směřovalo k rekonstrukci objektu bydlení, respektive k vybudování nového bydlení na místě starého méně vhodného. Jen nešťastnou shodou okolností byl žalobce donucen směnit jeden objekt bydlení za druhý zrovna ve fázi, kdy starší nevyhovující objekt byl zdemolován. To na podstatě věci nic nemění. Pro tyto případy zákonodárce uvažuje s osvobozením příjmů z prodeje nemovitostí. Žalovaný však skutečný stav věci přehlíží a přepjatě formalisticky posuzuje jednotlivé úkony izolovaně, v důsledku čehož se pak vytrácí smysl právních úpravy.

Při nařízeném jednání označil zástupce žalobce za podstatu sporu skutečnost, zda žalobce dosáhl příjmu, tedy reálného zvýšení majetku či nikoliv. Konstatoval, že skutkové okolnosti případu jsou podrobně popsány v žalobním návrhu a mezi žalobcem a žalovaným o skutkovém stavu věci není sporu. Zdůraznil, že směna jednoho objektu k bydlení za druhý za pomoci trhu (prodej a nákup) není z ekonomického hlediska příjmem v podobě zvýšení majetku, ale jedná se jen o výměnu jednoho aktiva za jiné. Zákonodárce proto zohlednil tuto ekonomickou podstatu transakce v ust. § 4 odst. 1 písm. u) zákona o daních z příjmu, kdy příjem v úzkém slova smyslu podle tohoto zákona z prodeje předmětné nemovitosti osvobodil od daně z příjmů. Žalobce žalovanému vytkl, že skutkový stav posuzoval izolovaně a nikoliv ve vzájemných souvislostech jak mu ukládá ust. § 8 odst. 1 daňového řádu. Přístup žalovaného považoval za přepjatě formalistický a to co do hodnocení skutku i co do aplikace právních skutků a zjištění skutkového stavu. Upozornil, že žalobci nevznikl žádný reálný příjem, proto není co zdaňovat daní z příjmu. Žalobce společně s manželkou směnil jedno bydlení za jiné a to ve stejné hodnotě. Pověřená pracovnice žalovaného při jednání odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a uvedla, že pokud se žalovaný při svém rozhodování řídil platnými zákony, nelze v tomto postupu spatřovat přepjatý formalismus.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s.ř.s. a po prostudování obsahu správního spisu v kontextu

s žalobními námitkami dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

Z průběhu daňového řízení krajský soud zjistil, že manželé **J. a M. P.** si pořídili na základě kupní smlouvy ze dne 6. 9. 2007 budovu čp. 628, označenou jako objekt k bydlení na parc. č. 150 a dále parc. č. 150 parc. č. 151, vše v katastrálním území Chodov, za pořizovací cenu 4.500.000 Kč. Právní účinky vkladu do katastru nemovitostí vznikly dnem 10. 9. 2007. V roce 2008 byl objekt bydlení, tedy budova č.p. 628, na parc. č. 150, zbourán. Následně potom manželé **P.** prodali smlouvou ze dne 20. 5. 2009 parc. č. 150 a parc. č. 151 za cenu 7.650.000 Kč, s právními účinky vkladu do katastru nemovitostí ke dni 2. 6. 2009. Příjmy z prodeje předmětných pozemků nebyly zahrnuty v přiznání k dani z příjmů za zdaňovací období roku 2009. U žalobce byla dne 10. 11. 2010 zahájena daňová kontrola, při níž správce daně vydal výzvu za účelem prokázání, že v případě příjmu z prodeje předmětných pozemků se jednalo o příjmy, které byly osvobozeny od daně z příjmů dle ust. § 4 zákona o daních z příjmů. V odpovědi na tuto výzvu vyslovil žalobce přesvědčení, že příjem z prodeje předmětných nemovitostí je osvobozen od daně z příjmů, protože použil celý příjem z prodeje k uspokojení svých bytových potřeb, když za utržené peníze pořídil nemovitost v obci Praha, katastrální území Břevnov, a to budovu č.p. 1055 s přiléhajícími parcelami. Žalobce byl dále dne 5. 1. 2011 vyzván k prokázání skutečností, že byly splněny zákonné podmínky pro osvobození od daně z příjmů ve smyslu shora uvedeného ustanovení. K dané výzvě uvedl, že vzhledem k nevyhovujícímu stavu nemovitosti čp. 628 v katastrálním území Chodov se rozhodl tuto nemovitost zbourat a nahradit novým domem k bydlení. Doložil ohlášení ze dne 5. 5. 2008 ve věci odstranění stavby, dále povolení odboru výstavby k demolici předmětné stavby a osvědčení odboru výstavby o tom, že předmětná stavba byla fyzicky odstraněna a je možno ji vymazat z mapových podkladů katastru nemovitostí. Dále z písemné odpovědi žalobce vyplynulo, že se rozhodl pozemky p.č. 150 a p.č. 151 prodat, a místo nich zakoupit hotový obyvatelný dům v Břevnově. Vyslovil rovněž přesvědčení, že zákonodárce pojal úmysl poskytnout soukromým osobám možnost osvobození od daně z příjmů příjmy z prodeje nemovitostí, pokud budou takto získané prostředky z prodeje použity k uspokojení bytové potřeby těchto osob, což se, dle jeho názoru, v posuzovaném případě stalo. Dle žalobce se tak jednalo o pouhou výměnu nemovitostí a nebylo tudíž vhodné, aby v takovém případě snižovala daň z příjmů úroveň těchto soukromých osob odčerpáváním finančních prostředků. Správce daně se s názorem žalobce neztotožnil a vyslovil přesvědčení, že se na příjmy z prodeje předmětných nemovitostí nevztahuje osvobození od daně z příjmů dle ust. § 4 odst. 1 písm. u) zákona o daních z příjmů. Se svým závěrem žalobce seznámil.

Posouzení skutkových okolností projednávané věci provedl krajský soud z pohledu ust. § 4 odst. 1 písm. u) zákona o daních z příjmů, z něhož vyplývá, že od této daně se osvobozuje i příjem z prodeje rodinného domu, včetně souvisejícího pozemku, pokud v něm prodávající měl bydliště bezprostředně před prodejem po dobu kratší dvou let a použije-li získané prostředky na uspokojení bytové potřeby.

Z dané právní úpravy lze tedy dovodit úmysl zákonodárce poskytnout poplatníkovi daně z příjmů osvobození od této daně v případě prodeje nemovitosti – konkrétně rodinného domu. Toto osvobození je vázáno na podmínku existence bydliště v této nemovitosti a to bezprostředně před prodejem po dobu kratší dvou let a podmínku použití získaných prostředků na uspokojení bytové potřeby. Zákonná úprava tedy vyžaduje, ostatně jak i uvádí žalobce, aby příjem z prodeje nemovitosti - rodinného domu – byl opět použit pro účely zajištění bydlení, přičemž se předpokládá, že i prodávaná nemovitost byla k tomuto účelu použita. Zákonodárce přitom danou podmínku použití nemovitosti k bydlení ještě zpřísnil požadavkem, aby v prodávané nemovitosti měl prodávající bydliště bezprostředně před prodejem. Je tedy zřejmé, že daňová úleva je poplatníkovi poskytnuta za předpokladu, že nemovitost, která sloužila k bydlení je vyměněna za nemovitost opět k bydlení sloužící.

Naznačená situace však v projednávané věci nenastala a to hned ze dvou důvodů. Ze skutkových okolností projednávané věci je totiž zřejmé, že žalobce zakoupil nemovitosti, tedy budovu čp. 628 a přilehlé parcely parc. č. 150 a parc. č. 151, k datu 10. 9. 2007, přičemž k datu 14. 5. 2008 vydal odbor výstavby Úřadu Městské části Praha 11 sdělení, že danou stavbu čp. 628 lze odstranit. Následně, téměř s ročním odstupem, uzavřeli žalobce a jeho manželka kupní smlouvu o prodeji již samotných parcel parc.č. 150 a parc.č. 151, neboť, jak je zřejmé ze shora uvedeného, daná stavba rodinného domu již byla odstraněna. Žalobce tedy pro aplikaci osvobozujícího ustanovení nesplnil podmínku základní a to, že příjem obdržel z prodeje rodinného domu. Jakkoliv má soud pochopení pro komplikovanou životní situaci žalobce, nelze ani při nejlepší vůli výkladem shora uvedeného ustanovení připustit, že by podmínka prodeje rodinného domu mohla být i rámcově naplněna. Daná nemovitost již v době prodeje neexistovala, a možnost její absence nelze z daného ustanovení dovodit ani žalobcem navrhovaným teleologickým výkladem. Posouzením skutkových okolností projednávané věci pak dospěl krajský soud i k dalšímu závěru, dle něhož žalobce nesplnil ani druhou podmínku pro osvobození od daně z příjmů vyžadující, aby prodávající měl v daném rodinném domě bydliště a to bezprostředně před jeho prodejem. Jak totiž vyplynulo ze shora uvedeného, stavba byla na základě objektivního zjištění před uzavřením kupní smlouvy odstraněna, žalobce tak nemohl splnit podmínku trvalého bydliště v objektu, který již neexistoval.

Naznačené důvody vedly krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Nelze tak přisvědčit názoru žalobce, že v jeho případě došlo k bezdůvodnému odčerpávání jeho finančních prostředků či dokonce k vyvlastnění. Postup správce daně i žalovaného odpovídal potřebným zákonným požadavkům a v takovém legitimním přístupu nelze spatřovat ani náznakem prvky přepjatého formalismu. Svoje závěry přitom žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně odůvodnil, dané rozhodnutí proto nelze označit za nepřezkoumatelné. Krajský soud pak závěrem podotýká, že se již dalšími žalobními námitkami nezabýval, neboť by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé vyřčený výrok změnit.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal. Žalovaný byl ve věci úspěšný a soud mu přiznal náhradu nákladů řízení spočívající v cestovním ve výši 2.184 Kč a stravném ve výši 67 Kč. Proto soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 12. června 2014

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu